

ξιν εἶτε ἀγγέλου εἶτε πνεύματος, καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως, οἱ δὲ Φαρισαῖοι περιώριζον αὐτὴν εἰς μόνους τοὺς δικαίους. Ἄλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐφώτισε ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν· περιέχουσε λαμπρὸν φῶς εἰς τὸ δόγμα τῆς ἀναστάσεως, καὶ κατέστησεν αὐτὸ παγκόσμιον, ἐνῶ ἀρχήτερα ἀμυδρῶς πῶς καὶ ἀσαφῶς ἐβλέπετο, καὶ ὑφ' ἐνὸς μόνου ἔδνου, τοῦ Ἑβραϊκοῦ.

Οὐχὶ μόνον δὲ διεκήρυξε τὴν παραμυθητικὴν ταύτην ἀλήθειαν ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ καὶ πραγματικῶς αὐτὴν ἀπέδειξε, τὸν Λάζαρον τετραήμερον ἀναστήσας, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀναστὰς, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων. “Ὡσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται.” “Τοῦτο,” λέγει, “ἔστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα, πᾶν ὃ δέδωκέ μοι, μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.” Ποῖον ἄλλο δόγμα, τόσον ἀρμόδιον νὰ παρηγορῇ τὸν ἄνθρωπον, ἐνῶ διαβαίνει τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος! Τίς δὲν ἔχασε φίλους καὶ συγγενεῖς; Πόσοι τῶν ποτὲ φιλάτων, πόσοι τῶν ὁποίων ἔτι φιλοστόργως περιθάλλομεν τὴν μνήμην, ἐπατάχθησαν ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ εἶπαν εἰς τὴν διαφθοράν, Σὺ εἶσαι ὁ πατήρ μου, καὶ εἰς τὸν σκόληκα, Σὺ εἶσαι ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ μήτηρ μου! Ὡς ἄνθος ἐμαρᾶνθησαν, καὶ ὡς νέφος ἐξηφανίσθησαν, καὶ πᾶν ὃ, τὴν ἐξ αὐτῶν μένει εἶναι τώρα κεχωμένον ὑπὸ τοὺς βῶλους τῆς κοιλάδος, ἢ εἰς τὰ βάθη τοῦ ὕψους! Ἄλλ' ἄρα ἐχάθησαν ἐξ ὀλοκλήρου; Ἐσβέσθη διαπαντὸς ἡ ὑπαρξίς των, καὶ παρεδόθησαν εἰς ἀτελεύτητον λήθην; Ὅχι· ὁ παντοδύναμος Σωτὴρ θέλει ἀνεγείρειν αὐτοὺς τὴν τελευταίαν ἡμέραν! Ἐμπορεῖ μὲν ὁ θάνατος νὰ κρατῇ αὐτοὺς ἀλυσιδέτους πρὸς καιρὸν, ἀλλ' ὄχι διὰ πάντα. Ὁ φωτίσας ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν κατήργησε τὸν θάνατον. Ὁ πατήρ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν πᾶσαν δύναμιν ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς· ἔθηκεν εἰς τὰς χεῖράς του τὰς κλεῖς τοῦ αἵθου καὶ τοῦ θανάτου· αὐτὸς κλείει καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει, καὶ ἀνοίγει καὶ οὐδεὶς κλείει. Κάθηται ἐπὶ τοῦ θρόνου του, καὶ θέλει βασιλεύειν ἐως τοῦ νὰ γένωσιν ὑποπόδιον αὐτοῦ οἱ ἐχθροὶ του. Τελευταῖον ἐχθρὸν ἔχει νὰ καταστρέψῃ τὸν θάνατον, καὶ θέλει βέβαια τὸν καταστρέψειν.

Ὅποταν φθάσῃ ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως, καὶ ἐγερθῶσιν ἐκ νεκρῶν τὰ κοιμώμενα ἑκατομμύρια τοῦ ἡμετέρου γένους, ὁ τρομερὸς βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἐθανάτωσεν αὐτοὺς ἅπαντας, θέλει ἀκούσειν τοὺς θριαμβευτικούς τούτους λόγους, Ποῦ σου τὸ κέντρον, θάνατε! Πῶς ἔπεσες, φοβερῶτατε βασιλεῦ, ὅστις ἔκαμνες τὸν κόσμον ὡς ἐρημίαν, ἐξαφανίζων τοὺς κατοίκους αὐτοῦ, καὶ μὴ ἀνοίγων τὸν οἶκον τῶν αἰχμαλώτων σου! Ὁ παρὰ σοῦ ὄλεθρος διαπαντὸς ἐτελείωσε! Κατεπόθης εἰς νίκου! Οὔτε ἴχνος τῆς βασιλείας καὶ τυραννίας σου θέλει ἀφεθῆν ὅπισθεν, καθότι, Ἰδοῦ, λέγει ὁ Ἄλφα καὶ ὁ Ὠμέγα, κτίζω τὰ πάντα καινὰ.

Ἄλλὰ λέγουσί τινες, Πῶς θέλου ἐγερθῆν οἱ νεκροί;

Ἄρα μὲ τὰ αὐτὰ σώματα; Ἀφοῦ τὸ σῶμα διαλυθῆ εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη, καὶ μεταβῆ εἰς ἄλλα σώματα ἀνθρώπων ἢ ζώων, καὶ γένη συστατικὸν μέρος αὐτῶν, πῶς εἶναι δυνατόν, ἀφοῦ ἀναστῆ ὁ ἄνθρωπος, νὰ ἴηαι πάλιν τὸ αὐτὸ πρόσωπον; Πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἀρμόζει ἡ ἐπιπληξίς τοῦ Κυρίου ἡμῶν, “Πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς Γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.” Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὴν παρούσαν ἀκόμη ζωὴν λαμβάνει ἀδιάκοπον μεταμόρφωσιν, καὶ ὅμως ἡ ταυτότης τοῦ προσώπου δὲν ἀλλοιοῦται. Ἡ φυσιολογία μᾶς διδάσκει ὅτι μετὰ εἴκοσι χρόνους ἀφοῦ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα γεννηθῆ δὲν περιέχει κἀνὲν μόριον τῆς ὕλης, ἢ ὅποια ἐσχημάτιζεν αὐτὸ ὅτ' ἐξῆλθεν ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. Ἐξηκονταετής ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ σῶμα, ὅποῖον εἶχεν εἰκοσαετής ὢν ἢ τριακονταετής· ἀλλ' ὑπάρχει τις τόσον ἡλίθιος, ὥστε νὰ φαντασθῆ ὅτι δὲν εἶναι τὴν σήμερον τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὅποῖον ἦτο πρὸ εἴκοσι ἢ τεσσαράκοντα χρόνων; Ὅχι βέβαια. Ἐκ τούτων δὲ τί συμπεραίνομεν; Ὅτι καὶ μυρίας μεταβολὰς ἂν ὑποφέρῃ τὸ σῶμα, ἕως νὰ ἐγερθῆ ἐκ νεκρῶν, διατηρεῖται μ' ὅλον τοῦτο ἡ ταυτότης τοῦ προσώπου.

Ἄλλὰ μάταιον εἶναι νὰ ταραττώμεθα με ἀνωφελῆ ζητήματα περὶ τῆς ἀναστάσεως. Ὁ Κύριος ἡμῶν θετικῶς βεβαίωσεν ὅτι οἱ νεκροὶ ἀναστήσονται, καὶ τοῦτο μᾶς ἐξαρκεῖ. Οἱ δίκαιοι θέλου λάμψειν ὡς ὁ ἥλιος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Πατρὸς των, οἱ δὲ κακοὶ, οἵτινες ἔζησαν καὶ ἀπέθανον ἐν ἀμαρτίᾳ καὶ ἀμετανοησίᾳ, θέλου ῥιφθῆν εἰς τὸν αἶθρα. Ἀναγνώστα, ἀγαπᾶς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν; Εὐλόγως λοιπὸν ἐμπορεῖς νὰ χαίρης προσδοκῶν τὴν ἀνάστασιν τοῦ σώματος σου.

#### ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΠΕΡΙ ΞΥΛΟΥ.

ΜΕΓΑΛΗ καὶ θαυμαστὴ ἀνακάλυψις ἐγένε πρὸ μικροῦ. Τὸ ξύλον, ἀπ' ὅλας τὰς οἰκοδομησίμους ὕλας ἴσως ἡ πλέον χρήσιμος, καὶ ὅμως ἡ πλέον μεταβλητὴ, μεταμορφοῦται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης εἰς ἀφθαρτον καὶ ἀναλλοίωτον οὐσίαν, τὴν ὁποίαν οὔτε ὑγρασία βλάπτει οὔτε ξηρότης, καθίσταται δὲ ἀφθαρτον ὑπὸ ζωῦφιων ὡς καὶ ἄκαυστον, καὶ μ' ὅλα ταῦτα διατηρεῖ τὴν ἐλαστικότητά του. Διὰ τῆς θαυμασίας ταύτης ἐργασίας, τὰ κοινότερα ξύλα γίνονται δεκτικὰ στιλβώσεως, εὐωδίας, καὶ χρωματίσεως οἰασθήποτε, καὶ οὕτως ἀνυψοῦνται εἰς τὸν βαθμὸν τῶν βαρυντιμωτέρων ξύλων, τῶν εὐχρηστών εἰς τὰς ὠφελίμους ἢ τὰς κοσμητικὰς τέχνας· τὰ ποικίλα δὲ καὶ ὠραῖα ταῦτα ἀποτελέσματα παράγονται δι' ἀπλουστάτης καὶ εὐθηνοτάτης μεθόδου, καθότι αἱ συντείνουσαι εἰς αὐτὰ οὐσίαι εἶναι μικροτάτης τιμῆς, καὶ ἄλλη δύναμις δὲν ἀπαιτεῖται παρ' ἡ τῆς φύσεως.

Ὁ ΜΗ ἀποκτῶν νέους φίλους ὅσον προοδεύει εἰς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς, ταχέως μένει ξένος καὶ ἔρημος. Πρέπει, ἔλεγεν εἰς τῶν σοφωτέρων Ἀγγλων, συνεχῶς νὰ ἐπισκευάζωμεν τὴν φίλιαν μας.